

Τὴν ἐπαύριον ὁ Γουσταῦος ἐπανελάβε τὴν ἐργασίαν του, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη νὰ ἐργασθῇ ἐπὶ πολὺ, καθόσον ἡ Νέρα οὐδὲ πρὸς στιγμὴν εἰσῆλθεν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του. Ἐξελθὼν δέ, συνήντησε καθ' ὁδὸν τὸν Τακονιέρον, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησε μέχρι τῆς οἰκίας του, καθόσον τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ Νέρα ἔμελλε νὰ δειπνήσῃ παρὰ τῇ Λουίζῃ Ρεβέλ.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ ἀρχιτέκτων.

— Ἡ σύζυγός μου ὑπέφερεν ἡρωϊκῶς ἐπὶ δώδεκα μῆνας...

— Καὶ τώρα;

— Ὅσῳ καὶ ἂν ἐμποδίζῃ τις τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, τόσῳ ταῦτα ἐξογκοῦνται καὶ χύνονται...

— Εἰς τὴν θάλασσαν! ἐπιθύρυσεν ὁ Τακονιέρος.

Ὁ ἀρχιτέκτων κατόκει μικρὰν τινα οἰκίαν, λίαν φιλοκάλως δισκευασμένην. Ἡ σύζυγός του ἦτο γυνὴ θελκτικὴ καὶ χαρίεσσα, τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ ἀπῆστραπτον ἐκ χαρᾶς ὁσάκις ἤκουε νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῆς ἱκανότητος καὶ εὐφυίας τοῦ συζύγου της.

— Πραγματικῶς κάμνει θαύματα! ἔλεγε μειδιδῶσα ἡ ἐνάρετος γυνὴ ἐκτός τῆς τακτικῆς ἐργασίας του, ἀσχολεῖται καὶ εἰς τόσα ἄλλα ἔργα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα κερδίζει ἀρκετὰ χρήματα. Τώρα ἀσχολεῖται εἰς ἐν σπουδαῖον ἔργον καί, ἔως ὅτου τὸ τελειώσῃ, πρέπει νὰ ζῶμεν μετ' οἰκονομίαν. Ἀλλὰ νὰ εἰπῶ καὶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν μὲ μέλει δι' αὐτό, ὅσῳ χαίρω ὅτι θ' ἀφήσω μεν τοῦλάχιστον εἰς τὸ παιδί μας μικρὰν περιουσίαν καὶ ὄνομα ἔνδοξον!

Ὅτε ὁ Γουσταῦος ἐπανῆλθε παρ' αὐτῶν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς συζύγου του, τὴν ὁποίαν εὗρεν ἐν αὐτῷ.

— Δὲν ἤλπιζον ὅτι θὰ ἐπανήρχῃς τόσῳ γρήγορα, τῇ εἶπεν.

— Ἀφῆσέ με, ἀπῆντησε, δὲν ἔχω τύχην! Εὐρέθην εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Ρεβέλ, εἰς μίαν οἰκογενειακὴν σκηνήν, ἡ ὁποία πολὺ μὲ δυσηρέστησε. Τὸ χειρότερον ὅμως εἶνε ὅτι ἐκείνη ἡ ἀγαθὴ Αὐρηλία πληρόναι διὰ τὰς ἀνοησίας τῆς ἀδελφῆς της... Ἀλλὰ τώρα, φίλε μου, νυστάζω, θά σοι τὰ διηγήθῃ ἄλλην φορὰν. Καλὴν νύκτα.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΑΕΣΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἔδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ Βουσύ ἠτένισε τὸν Μονσορώ μετὰ τινος δυσπιστίας, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον τοῦ ἐξέφραζεν εἰλικρίνειαν.

— Κόμη, ἀπεκρίθη ὁ Βουσύ, ἀνήκω εἰς τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιού, δηλὰ δὴ ἡ ζωὴ καὶ τὸ ξίφος μου ἀνήκουσιν αὐτῷ. Ὁ βασιλεύς, κατὰ τοῦ ὁποίου οὐδὲν οὐδέποτε ἐπεχείρησα, εἶναι πρὸς με δυσμενὲς καὶ οὐδεμίαν παρέλπιεν εὐκαιρίαν, ὅπως μὲ προσβάλῃ λόγῳ ἢ ἔργῳ. Λοιπὸν, αὐριον, εἶπεν

ὁ Βουσύ μᾶλλον χαμηλοφώνως, τὸ λέγω πρὸς ὑμᾶς μόνον, ἐννοήσατέ το καλῶς, αὐριον θέλω ἐκθέσει εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν μου, ὅπως ταπεινώσω τὸν Ἑρρίκον Βαλοᾶ ἐν τῷ προσώπῳ τῶν εὐνοουμένων του.

— Ὡστε, ἠρώτησεν ὁ Μονσορώ, ἔχετε στερεὰν ἀπόφασιν νὰ ὑποστῇτε πάσας τὰς συνεπειὰς τῆς πρὸς τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιού ἀποσιώσεως ὑμῶν;

— Ναί.

— Ἡξεύρετε ποῦ παρασύρει ἴσως ὑμᾶς ἡ τοιαύτη ἀπόφασίς σας;

— Ἡξεύρω ποῦ σκέπτομαι νὰ σταματήσω, οἰανδῇποτε ἀφορμὴν παραπόνων ἂν ἔχω κατὰ τοῦ βασιλέως, οὐδέποτε θέλω ἐγείρει χεῖρα κατὰ τοῦ ὑπὸ τοῦ Κυρίου κεχρισμένου· θέλω ἀφήσει τοὺς ἄλλους νὰ ἐνεργήσωσι, θέλω δὲ παρακολουθήσῃ τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιού, ὅπως ὑπερασπίσῃ αὐτόν, ἐν περιπτώσει κινδύνου, χωρὶς νὰ ἐπιτεθῇ ἢ νὰ προκαλέσῃ τινά.

Ὁ κύριος δὲ Μονσορώ ἐσκέφθη ἐπὶ μικρόν, εἶτα δέ, θείς τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Βουσύ:

— Φίλτατε κόμη, τῷ εἶπεν, ὁ δοῦξ δ' Ἀνζιού εἶναι ἄπιστος, ἀνάνδρος, προδότης, ἱκανός, ἔνεκα ζηλοτυπίας ἢ φόβου, νὰ θυσιάσῃ τὸν πιστότερον ὑπηρέτην του, τὸν μᾶλλον ἀφωσιωμένον τῶν φίλων του· φίλτατε κόμη, ἐγκαταλείψατε αὐτόν, ἀκολουθήσατε τὴν συμβουλὴν φίλου, ὑπάγετε νὰ διέλθῃτε τὴν ἡμέραν τῆς αὐριον εἰς τὴν ἐν Βιγκέναις μικρὰν οἰκίαν ὑμῶν, ὑπάγετε ὅπου θέλετε, ἀλλὰ μὴ παρευρεθῇτε εἰς τὴν λιτανεῖαν τῶν ἀχράντων μυστηρίων.

Ὁ Βουσύ προσέβλεψεν αὐτὸν ἀτενῶς.

— Ἀλλὰ διατί ὑμεῖς ἀκολουθεῖτε τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιού; ἠρώτησε.

— Διότι, ἔνεκα λόγων ἐνδιαφερόντων τὴν τιμὴν μου, ἔχω αὐτοῦ ἀνάγκην ἐπὶ τινα εἰσέτι χρόνον.

— Ἐπίσης ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ Βουσύ, ἔνεκα λόγων ἐνδιαφερόντων τὴν τιμὴν μου, θέλω ἀκολουθήσῃ τὸν δοῦκα.

Ὁ κόμης Μονσορώ ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ Βουσύ καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Ἀφηγήθημεν ἐν τῷ προηγούμενῳ κεφαλαίῳ, τί συνέβη, τὴν ἐπιούσαν πρωΐαν, ἐν τῷ κοιτῶνι τοῦ βασιλέως.

Ὁ Μονσορώ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἀνήγγειλε τῇ συζύγῳ του τὴν εἰς Κομπιέννην ἀναχώρησίν του, συγχρόνως δὲ διέταξε τὰς διὰ τὴν ἀναχώρησιν ἐτοιμασίας.

Ἡ Ἀρτεμὶς ἤκουσε μετὰ χαρᾶς τὴν εἰδήσιν.

Εἶχε μάθει παρὰ τοῦ συζύγου της τὴν μέλλουσαν μονομαχίαν τοῦ Βουσύ μετὰ τοῦ δ' Ἐπερνών, ἀλλ' ὁ δ' Ἐπερνών ἦτο ὁ ἐκ τῶν εὐνοουμένων τοῦ βασιλέως ἦτον φημιζόμενος ἐπὶ τόλμῃ καὶ δεξιότητι περὶ τὸν χειρισμὸν τῶν ὅπλων, ἐπομένως ἡ Ἀρτεμὶς δὲν ἠσθάνετο τὸν φόβον ἀνάμικτον μεθ' ὑπερηφάνειας, ἀναλογιζομένη τὴν μονομαχίαν τῆς ἐπιούσης.

Ὁ Βουσύ ἐνεφανίσθη, ἅμα τῇ πρωΐᾳ τῆς ἐπιούσης, εἰς τὸ μέγαρον τοῦ δούκῃ δ' Ἀνζιού καὶ συνώδευσε αὐτόν εἰς τὸ

Λουδρόν, ὅπου ὁμως παρέμεινεν εἰς τὸν διάδρομον.

Ὁ δούξ παρέλαβεν αὐτόν μεθ' ἑαυτοῦ, ἀπερχόμενος τοῦ Λουδρόν, ἅπασα δὲ ἡ βασιλικὴ συνοδία διηυθύνθη πρὸς τὸν Ἀγίον Γερμανὸν Ὡξοῶ.

Ὁ πρίγκηψ, βλέπων τὸν Βουσύ τόσον εἰλικρινῇ καὶ ἀφωσιωμένον, ἠσθάνθη ποιὰν τινα τύψιν συνειδότος, ἀλλὰ δύο τινὰ ἐμάχοντο κατὰ τῶν ἀγαθῶν διαθέσεών του: τὸ ἐπ' αὐτοῦ μέγα κράτος τοῦ Βουσύ, διότι πᾶς ἰσχυρὸς χαρακτήρ δεσπόζει τῶν ἀσθενῶν χαρακτήρων, τὸ ὁποῖον κράτος ἐνέπνεεν αὐτῷ τὸν φόβον, μήτοι, καίτοι ἰστάμενος ὀρθίος παρὰ τὸν θρόνον του, ὁ Βουσύ ἦτο ὁ πραγματικὸς βασιλεύς, καὶ ὁ ἔως τοῦ Βουσύ πρὸς τὴν δέσποιναν δὲ Μονσορώ, ὅστις διήγειρεν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ πρίγκηπος τὰς ἀκατανικήτους βασάνους τῆς ζηλοτυπίας.

Οὐχ ἦττον, εἶπε καθ' ἑαυτόν, διότι ἐπίσης ὁ Μονσορώ ἐνέπνεεν αὐτῷ οἶα· καὶ ὁ Βουσύ ἀνυσυχίας:

— Ἡ ὁ Βουσύ θέλει με συνοδεύσει, ὑποβηθῶν με δὲ διὰ τῆς ἀνδρείας του, θέλει ἐπενέγκει τὸν θρίαμβόν μου, ἐν ᾧ περιπτώσει ἀδιαφορῶ περὶ τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεων τοῦ Μονσορώ, ἡ θέλει μ' ἐγκαταλείψει, ὅτε, οὐδὲν ὀφείλων αὐτῷ, θέλω ἐπίσης τὸν ἐγκαταλείψει.

Ἐνεκα τοῦ συλλογισμοῦ τούτου, ὁ πρίγκηψ παρηκολούθει διαρκῶς τὸν Βουσύ, διὰ τοῦ βλέμματός.

Εἶδεν, ὅτι εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐγονυπέτησεν ἡρεμὸς καὶ μειδιδῶν, ἔνευσε δ' αὐτῷ νὰ τον πλησιάσῃ, διότι, ὅπως βλέπῃ αὐτόν ἐκ τῆς θέσεώς του, ὥφειλε νὰ στρέφῃ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐνῷ, ἐὰν ἴστατο πρὸς τ' ἀριστερά του, ὥφειλε νὰ στρέφῃ μόνον τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ λειτουργία εἶχεν ἀρχίσει πρὸ τετάρτου τῆς ὥρας, ὅτε ὁ Ρεμὴ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐγονυπέτησε πλησίον τοῦ κυρίου του. Ὁ πρίγκηψ ἀνεσκίρτησεν εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ νεκροῦ ἱατροῦ, τὸν ὁποῖον ἐγίνωσκεν ὡς τὸν ἐξ ἀπορρήτων τοῦ Βουσύ.

Τῷ ὄντι δέ, μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν ὀλίγων λέξεων, ὁ Ρεμὴ ἐνεχείρισε κρυφίως ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Βουσύ.

Ὁ πρίγκηψ ἐφρίκασε, διότι εἶδε τοὺς λεπτοὺς καὶ θελκτικοὺς γραφικοὺς χαρακτῆρας τῆς ἐπιγραφῆς τῆς ἐπιστολῆς.

— Εἶναι ἐκείνης, εἶπε καθ' ἑαυτόν· τῷ ἀναγγέλλει τὴν ἐκ τῶν Παρισίων ἀναχώρησιν τοῦ συζύγου της.

Ὁ Βουσύ ἔθεσε τὴν ἐπιστολὴν ἐντὸς τοῦ πύλου του, ἠνέφξεν αὐτὴν καὶ ἀνέγνωσεν.

Ὁ πρίγκηψ δὲν ἔβλεπε μὲν τὴν ἐπιστολήν, ἔβλεπεν ὅμως τὸ πρόσωπον τοῦ Βουσύ, τὸ ὁποῖον ἐφαίδρυνεν ἀκτὶς χαρᾶς καὶ ἔρωτος.

— Α! δυστυχία ἐπὶ σέ, ἐὰν δὲν με συνοδεύσης, ἐπιθύρυσεν.

Ὁ Βουσύ ἔφερε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὰ χεῖλη του καὶ ἐκρυσεν αὐτὴν ἐντὸς τοῦ κόλπου του, πλησίον τῆς καρδίας του.

Ὁ δούξ ἔφερε περὶ ἑαυτὸν τὸ βλέμμα. Ἐὰν ὁ Μονσορώ παρευρίσκετο, ὁ πρίγκηψ δὲν θὰ εἶχεν ἰσῶς τὴν ὑπομονὴν νὰ περιμείνῃ μέχρι τῆς ἐσπέρας, ἀλλ' ἤθελε παρὰ χροῖμα καταδώσῃ αὐτῷ τὸν Βουσύ.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας, ἡ συνοδία ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Λοῦβρον, ὅπου παρετέθη πρόγευμα, εἰς μὲν τὸν βασιλέα ἐν τοῖς ἰδιαιτέροις δωματίοις του, εἰς δὲ τοὺς εὐπατρίδας ἐν τῷ περιπτέρῳ.

Οἱ ἑλθετοὶ ἦσαν παρατεταγμένοι νὰ ἐξέλθωσι, διὰ τῆς πύλης τοῦ Λοῦβρου.

Ὁ Κριλλὼν καὶ οἱ Γάλλοι φρουροὶ ἦσαν παρατεταγμένοι ἐν τῇ αὐλῇ.

Ὁ Σχικὼ παρηκολούθει διαρκῶς, διὰ τοῦ βλέμματός, τὸν βασιλέα, ὡς ὁ δούξ δ' Ἀνζιού τὸν Βουσύ.

Ἐνῶ εἰσήρχοντο εἰς τὸ Λοῦβρον, ὁ Βουσύ ἐπλησίασε τὸν δούκα.

— Συγγνώμην, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὑποκλιθεὶς, ἐπεθυμῶ νὰ εἶπω δύο λέξεις πρὸς τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλότητα.

— Ἐπειγούσας; ἠρώτησεν ὁ δούξ.

— Λίαν ἐπειγούσας, ἐξοχώτατε.

— Δὲν δύνασαι νὰ μοὶ τὰς εἶπῃς κατὰ τὴν λιτανείαν. Θὰ βαδίζωμεν παράπλευρως ἀλλήλων.

— Σύγγνωτέ μοι, ἐξοχώτατε, ἤθελον νὰ αἰτήσω τὴν ἄδειαν νὰ μὴ συνοδεύσω ὑμᾶς.

— Πῶς! εἶπεν ὁ δούξ με φωνήν, τῆς ὁποίας δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ τὴν ταραχήν.

— Ἐξοχώτατε, ἡ αὐριον εἶναι μεγάλην ἡμέρα. Ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης τὸ ἤξευρε, ἀφοῦ πρόκειται νὰ λυθῇ ἡ μεταξὺ τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀνδεγαυίας ἔρις· ἐπεθυμῶ, λοιπόν, ν' ἀπέλθω καὶ νὰ παραμείνω ὁλόκληρον τὴν σήμερον εἰς τὴν ἐν Βιγκέν-ναις μικρὰν οἰκίαν μου.

— Ὡστε δὲν ἔρχεσαι εἰς τὴν λιτανείαν, εἰς τὴν ὁποίαν θέλει παρευρεθῇ ἡ αὐλή, θέλει παρευρεθῇ ὁ βασιλεὺς;

— Ὁχι, ἐξοχώτατε, πάντοτε με τὴν ἄδειαν τῆς Ὑμετέρας Ὑψηλότητος.

— Δὲν θὰ με συνοδεύσεις οὔτε εἰς τὴν Ἀγίαν Γενοβέραν;

— Ἐξοχώτατε, ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι ἐλεύθερος ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν.

— Ἐὰν ὅμως, ἐντὸς τῆς ἡμέρας παρυσιασθῇ περίστασις, κατὰ τὴν ὁποίαν νὰ λάβω ἀνάγκην τῶν φίλων μου!

— Ἐπειδὴ ὁ ἐξοχώτατος, εἶπεν ὁ Βουσύ, δὲν θὰ λάβῃ ἀνάγκην αὐτῶν εἰμὴ ὅπως σὺρῃ τὸ ξίφος κατὰ τοῦ βασιλέως του, αἰτῶ παρ' αὐτοῦ ἄδειαν δι' ἀμφοτέρους τούτους τοὺς λόγους· τὸ ξίφος μου ἔχει ἀναλάβει ὑποχρεώσεις πρὸς τὸν κύριον δ' Ἐπερνών.

Ὁ Μονσορώ εἶχεν εἶπει, τὴν προτεραίαν, πρὸς τὸν πρίγκηπα, ὅτι ἠδύνατο νὰ βασισταθῇ ἐπὶ τοῦ Βουσύ, ἀλλ' ἔκτοτε τὰ πάντα μετεβλήθησαν, ἕνεκα τῆς ὑπὸ τοῦ Ὡδουίνου κομισθείσης ἐπιστολῆς.

— Ὡστε, εἶπεν ὁ πρίγκηψ με τοὺς ὀδόντας συνεσφιγμένους, ἐγκαταλείπεις τὸν κύριόν σου, Βουσύ;

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἐκεῖνος, ὅστις, τὴν ἐπιούσαν, μέλλει νὰ παῖξῃ

τὴν ζωὴν του εἰς μονομαχίαν μανιώδη, αἰμοδόρον, θανάσιμον, ὅποια θέλει εἶναι ἡ ἡμετέρα, ἐκεῖνος, σὰς το ἐγγυῶμαι, δὲν ἔχει πλέον ἢ ἓνα μόνον κύριον καὶ εἰς ἐκεῖνον τὸν κύριον θέλω ν' ἀφιερῶσω τὰς τελευταίας εὐλαβεῖς σκέψεις μου.

— Ἡξεύρεις, ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ θρόνου δι' ἐμὲ καὶ μ' ἐγκαταλείπεις.

— Ἐξοχώτατε, ἀρκούντως εἰργάσθην ὑπὲρ ὑμῶν, θέλω δὲ καὶ αὐριὸν ἐργασθῇ· μὴ ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ πλεονέκτον τῆς ζωῆς μου.

— Ἐχει καλῶς! ἀπήντησεν ὁ δούξ με ὑπόκωφον φωνήν· εἰσθε ἐλεύθεροι, ὑπάγετε, κύριε δὲ Βουσύ.

Οὗτος, χωρὶς ν' ἀνησυχῇ διὰ τὴν αἰφνιδίαν ταύτην ψυχρότητα, ἐχαίρετῃς τὸν πρίγκηπα, κατῆλθε τὴν κλίμακα τοῦ Λοῦβρου καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν του.

Ὁ δούξ ἐκάλεσε τὸν Αὐριλῦ.

— Λοιπόν, ἐξοχώτατε; ἠρώτησεν ὁ κιθαρωδός.

— Λοιπόν, κατεδίδασκεν αὐτὸς ἑαυτόν.

— Δὲν ἀκολουθεῖ ὑμᾶς;

— Ὁχι.

— Ὑπάγει εἰς τὴν συνέντευξιν;

— Ναί.

— Ὡστε εἶναι δι' ἀπόψε;

— Δι' ἀπόψε.

— Ὁ κύριος δὲ Μονσορώ ἔχει προειδοποιηθῇ;

— Περὶ τῆς συνεντεύξεως, ναί· περὶ τοῦ ἀνθρώπου ὅμως τὸν ὅποιον θέλει συναντήσῃ, ὄχι.

— Ἐχετε, λοιπόν, ἀποφασίσει νὰ θυσιάσῃ τὸν κόμητα;

— Ἐχὼ ἀποφασίσει νὰ ἐκδικηθῶ. Ἐν τι μόνον τώρα φοβοῦμαι.

— Τί;

— Μήπως ὁ Μονσορώ ἐμπιστευθῇ εἰς μόνον τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐπιδειξιότητά του καὶ μήπως ὁ Βουσύ τῷ διαφύγῃ.

— Ἄς ἡσυχάσῃ ὁ ἐξοχώτατος.

— Πῶς;

— Ὁ κύριος δὲ Βουσύ εἶναι ὀριστικῶς καταδεδικασμένος;

— Ναί, διάβουλε! Ἀνθρωπος, ὁ ὁποῖος με κρατεῖ ὑπὸ ἐπιτροπείαν, ὅστις ὑποκαθιστᾷ τὴν θέλησίν του εἰς τὴν θέλησίν μου, ὅστις μεταβάλλει τὴν ἐρωμένην μου εἰς ἐρωμένην του, εἶδος λέοντος, τοῦ ὁποίου εἶμαι ἡττον κύριος ἢ φύλαξ... Ναί, ναί, Αὐριλῦ, εἶναι καταδεδικασμένος ἀμετάκλητως καὶ ἀνευ εὐσπλαγχνίας.

— Λοιπόν, ὡς ἔλεγον ὑμῖν, ὁ ἐξοχώτατος ἄς ἡσυχάσῃ· ἐὰν ὁ Βουσύ διαφύγῃ τὸν Μονσορώ, δὲν θέλει διαφύγει ἕτερον Μονσορώ.

— Τίς εἶναι ὁ ἕτερος;

— Ὁ ἐξοχώτατος με διατάσσει νὰ τον ὀνομάσω;

— Ναί, σὲ διατάττω.

— Εἶναι ὁ κύριος δ' Ἐπερνών.

— Ὁ δ' Ἐπερνών, ὁ δ' Ἐπερνών, ὅστις θὰ μονομαχήσῃ αὐριὸν μετ' αὐτοῦ;

— Ναί, ἐξοχώτατε.

— Διηγήθητί μοι τὸ πρᾶγμα.

Ὁ Αὐριλῦ ἐμελλε ν' ἀρχίσῃ τὴν διήγησιν, ὅτ' ἐκάλεσαν τὸν δούκα. Ὁ βασι-

λεὺς ἐκάθητο εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἐξεπλήσσετο, ὅτι δὲν ἔβλεπε τὸν δούκα δ' Ἀνζιού ἢ μᾶλλον ὁ Σχικὼ ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν του ἐπὶ τῆς ἀπουσίας αὐτοῦ, ἐπομένως ὁ βασιλεὺς ἐζήτησε τὸν ἀδελφόν του.

— Θὰ μοι διηγηθῇς κατὰ τὴν λιτανείαν, εἶπεν ὁ δούξ καὶ παρηκολούθησε τὸν καλέσαντα αὐτὸν θεράποντα.

Ἄς διηγηθῶμεν ἐνταῦθα τί εἶχε συμβῇ μεταξὺ τοῦ δ' Ἐπερνών καὶ τοῦ κιθαρωδοῦ.

Τὴν πρωτὰν, περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ὁ δ' Ἐπερνών ἐνεφανίσθη εἰς τὸ μέγαρον τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού καὶ ἠτήσατο νὰ συνδιαλεχθῇ μετὰ τοῦ Αὐριλῦ.

Ἀπὸ πολλοῦ ὁ εὐπατρίδης ἐγνώριζε τὸν μουσικόν, διότι εἶχε καλέσει αὐτὸν νὰ τῷ δώσῃ μαθήματα μουσικῆς καὶ πολλάκις ἐπαίξαν ὁμοῦ τὴν βάρβητον ἢ τὴν κιθάραν, κατὰ τὸν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἐποχῇ ἐπικρατοῦντα ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ ἐν Γαλλίᾳ σурμόν.

Ἐντεῦθεν, στενὴ φίλια, μετρίαζομένη ὑπὸ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς ἐθιμοτυπίας, συνέδεε τοὺς δύο μουσικούς.

Ἄλλως, ὁ δ' Ἐπερνών, πονηρὸς Γασκό-νος, ἠκολούθει τὴν μέθοδον τοῦ νὰ παρεισάγηται παρὰ τοῖς κυρίοις διὰ τῶν θεραπόντων, ἐπομένως ἐλάχιστα ἐκ τῶν μυστικῶν τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού δὲν καθίσταντο αὐτῷ γνωστὰ διὰ τοῦ Αὐριλῦ.

— Δέον νὰ προσθέσωμεν, ὅτι, διὰ τῆς διπλωματικῆς ικανότητός του, περιεποιεῖτο τὸν τε βασιλέα καὶ τὸν δούκα, κυμαινόμενος μεταξὺ ἀμφοτέρων, διότι ἐφοβεῖτο νὰ ἔχῃ ἐχθρὸν τὸν μέλλοντα βασιλέα, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἤθελε νὰ διατηρῇ τὴν φιλίαν τοῦ ἐνεστώτος βασιλέως.

Ἐλθὼν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ Αὐριλῦ, ἐσκόπει νὰ συνοδιαλεχθῇ μετ' αὐτοῦ περὶ τῆς μετὰ τοῦ Βουσύ ἐπικειμένης μονομαχίας του. ἦτις ἀνησυχεῖ αὐτὸν μεγάλως.

Ὁ δ' Ἐπερνών δὲν διεκρίνετο ἐπὶ ἀνδρείᾳ, ὅπως δ' ἀντιμετωπίσῃ ἐν ψυχραίμᾳ τὸν Βουσύ, δὲν ἤρκει νὰ ᾔσῃ ἀνδρεῖος, ἀλλ' ἔδει νὰ ᾔσῃ παράτολμος, διότι ἐμελλε ν' ἀψήγησῃ βέβαιον θάνατον.

Ἀμὰ τῇ πρώτῃ λέξει, τὴν ὁποίαν ὁ δ' Ἐπερνών ἐξεστόμισε πρὸς τὸν μουσικόν περὶ τοῦ ἀπασχολοῦντος αὐτὸν ἀντικειμένου, οὗτος, γινώσκων ὅποιον ὑποκεκρυμένον μῖσος ἔτρεφεν ὁ κύριός του κατὰ τοῦ Βουσύ, ἐμεγάλυνε τοὺς φόβους αὐτοῦ, συλλυπούμενος τὸν μαθητὴν του καὶ ἀναγγέλλων αὐτῷ, ὅτι ὁ Βουσύ ἤσκειτο εἰς τὰ ὅπλα, ἐπὶ δύο ὥρας καθ' ἐκάστην ἀπὸ ὁκτὼ ἡμερῶν, μετὰ τινος σαλπιστοῦ τῶν φρουρῶν, τὸν φοβερώτερον ξιφομάχον, τὸν ὅποιον εἶδον ποτὲ οἱ Παρίσιοι, εἶδος καλλιτέχνου εἰς τοὺς ξιφισμούς, ὅστις, περιηγητῆς καὶ φιλόσοφος, εἶχε παραλάβῃ παρὰ μὲν τῶν Ἰταλῶν τὴν περὶ τὰς κινήσεις ταχύτητα καὶ τὴν σύνεσιν, παρὰ δὲ τῶν Ἰσπανῶν τὰς πονηρὰς καὶ θαυμασίας ψευδοκινήσεις, παρὰ τῶν Γερμανῶν τὴν ἀκαμψίαν τῆς χειρὸς καὶ τὸ ἀπαράμιλλον τῶν ἀποκρούσεων καὶ παρὰ τῶν ἀγρίων Πολωνῶν τὰς στροφάς, τὰ ἄλματα, τὰς αἰφνιδίας ὑποχωρήσεις καὶ τὰς ἐκ τοῦ

συστάδην ἐπιθέσεις. Ὁ δ' Ἐπερνών, ἀκούων τὴν μακρὰν ἀπαριθμῆσιν τῶν καθ' ἑαυτοῦ πιθανοτήτων, κατέφαγεν ἐκ τοῦ τρόμου τὴν ἐρυθρὰν βαφὴν, δι' ἧς εἶχε χρωματίσει τοὺς ὀνυχάς του.

— Ἀλλ' εἶμαι βεβαίως νεκρός, εἶπε γελῶν καὶ ἐνταυτῷ ὠχρίων.

— Διάβολε! ἀπεκρίθη ὁ Αὐριλύ.

— Εἶναι ὅμως παράλογον νὰ κατέλθω ἐπὶ τοῦ πεδίου μετ' ἀνδρός, ὅστις βεβαίως θά με φονεύσει, ἀνέκραξεν ὁ δ' Ἐπερνών.

— Ἔδει νὰ το σκεφθῆτε πρότερον, κύριε δούξ.

— Θ' ἀπαλλαγῷ τῆς ὑποχρέωσης, εἶπεν ὁ δ' Ἐπερνών. Δὲν εἶναι τις ἀνωφελὲς Γασκόνος. Εἶναι πολὺ τρελλὸς ὅστις παραιτεῖ τὴν ζωὴν καὶ μάλιστα εἰς ἡλικίαν εἰκοσι καὶ πέντε ἐτῶν. Σταθῆτε.

— Εἶπατε.

— Ὁ κύριος δὲ Βουσύ εἶναι βέβαιος, ὅτι θά με φονεύσει, λέγεις.

— Οὐδόλως ἀμφιβάλλω.

— Ἐὰν ἦναι βέβαιος, τότε δὲν πρόκειται μονομαχία, ἀλλὰ δολοφονία.

— Πραγματικῶς!

— Ἐὰν δ' ἦναι δολοφονία, τί διάβολον!

— Λοιπὸν;

— Ἐπιτρέπετε νὰ προληφθῇ ἡ δολοφονία, διὰ...

— Διὰ;

— Διὰ... φόνου.

— Ἀναμφιβόλως.

— Τίς μ' ἐμποδίζει, ἀφοῦ θέλει νὰ με φονεύσῃ, νὰ φονεύσω αὐτὸν προηγουμένως ἐγώ;

— ὦ! οὐδέν, τοῦτο μάλιστα καὶ ἐγὼ ἐσκεπτόμην.

— Μήπως ὁ συλλογισμός μου δὲν εἶναι σαφής;

— Σαφὴς ὡς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

— Καὶ φυσικὸς;

— Φυσικώτατος!

— Μὲ τὴν διαφοράν, ὅτι, ἀντὶ νὰ φονεύσω αὐτὸν σκληρῶς διὰ τῶν ἰδίων μου χειρῶν, ὡς αὐτὸς θέλει νὰ πράξῃ κατ' ἐμοῦ, ἐγώ, ὅστις ἀποστρέφομαι τὸ αἷμα, θέλω ἀναθέσει ταύτην τὴν φροντίδα εἰς ἕτερον.

— Δῆλα δὴ θέλετε πληρώσει δολοφόνους;

— Ναί, μὰ τὴν πίστιν μου, ὡς ὁ δούξ Γκίζη καὶ ὁ κύριος δὲ Μεγιέν ἔπραξαν διὰ τὸν Σαίν-Μεγρέν.

— Ἀλλὰ θὰ σὰς στοιχίσει ἀκριβὰ.

— Θέλω διαθέσει τρισχίλια σκούδα.

— Ἀντὶ τρισχιλίων σκούδων, ἀφοῦ οἱ ὑμέτεροι δολοφόνου μάθωσι περὶ τίνος προσώπου πρόκειται, μόνον ἑξ ἀνδράς θέλετε εὐρῇ.

— Καὶ δὲν ἀρκοῦσιν;

— Ἐξ ἀνδράς; Ὁ κύριος δὲ Βουσύ θὰ φονεύσει τοῦλάχιστον τέσσαρας πρὶν ἢ θίξωσιν αὐτόν. Ἐνθυμήθητε τὴν συμπλοκὴν τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐτραυματίσθη τὸν μὲν Σχομβέργ εἰς τὸν μηρόν, ὑμᾶς δὲ εἰς τὸν βραχίονα καὶ σχεδὸν ἀπέκτεινε τὸν Κουέλον.

Ἐπεται συνέχεια.

Δμλ.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Α'

ΝΑΙ ΚΑΙ ΟΧΙ

ΔΙΗΓΗΜΑ

—

Γ'

Ἡ δεσποινὶς Ἰουλίττα Γεωργιάδου πρὸς τὴν παιδικὴν τῆς φίλην Μαρίαν Κ... — Εἰς Κέρκυραν.

Ἐξ Ἀθηνῶν, 25 Ἰανουαρίου 1886.

Ἀναγκάζομαι νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἔλειψα τῷ ὄντι τοῦ πρὸς σὲ χρέους μου, προσφιλεστάτῃ μου Μαρίαν. Νὰ παρέλθῃ τόσος χρόνος καὶ νὰ μὴ σου γράψω; νὰ ἔχω εἰς χεῖράς μου τὴν τελευταίαν σου ἐπιστολήν, χρονολογουμένην πρὸ τεσσάρων μηνῶν καὶ μέχρι τήμερον νὰ μὴ σου ἀπαντήσω; Εἶνε ἔλλειψις εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς ὁποίας φρίττω καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω τί μου συνέβη, ὥστε νὰ λησμονήσω τὴν μόνην φίλην τὴν ὁποίαν ἡ Θεία Πρόνοια μοῦ ἐχάρισεν ἐπὶ τῆς Γῆς, καὶ νὰ τὴν λησμονήσω καθ' ὃν χρόνον ἔπρεπε νὰ τὴν ἐνθυμῶμαι περισσότερο, ζῶσαν καὶ πλήτουςα ἐν μέσῳ τῆς ἀνελικρινούσας καὶ ὑποκριτικῆς φιλίας — ὡς καταχρηστικῶς τὴν ἀποκαλοῦσιν — ἧτις συνδέει τὰς κυρίας, σχεδὸν πάσας ἐν Ἀθήναις.

Θά με δικαιολογήσῃς, κολακεύομαι νὰ πιστεύσω, μόνον ἀφ' οὗ μάθῃς πόσα γεγονότα μοῦ συνέβησαν κατὰ τὸ διάστημα τῆς σχεδὸν διμήνου ἐν Ἀθήναις διαμονῆς μου. Θὰ ἦτο πολὺ κοπιῶδες νὰ σοῦ τα διηγηθῶ ὅλα, ἐν πρὸς ἐν' ἀρκεῖ πρὸς τὸ παρὸν νὰ μάθῃς ὅτι ἀγαπᾷ — τοῦτο μ' ἐνδιαφέρει περισσότερο — ὅτι ἀγαπᾷ καὶ ἐντὸς ὀλίγου περατοῦται εὐτυχῶς ἡ ὑπόθεσις. Ὀνομάζεται Ἀγγελος Παυλίδης, καὶ δὲν θὰ εἶνε βεβαίως ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἀκούεις τὸ ὄνομα τοῦτο· καὶ ἐγὼ τὸν ἐγνώρισα πρὶν τὸν γνωρίσω· ὁ τύπος διασαλπίζει καθ' ἡμέραν τὸ ὄνομα του, συνώνυμον πλέον *megalophros* ἐν τῷ γίγνεσθαι, ὅπως μοι εἶπεν εἰς τῶν καθηγητῶν του· προχθὲς ἀκόμη μία ἐφημερὶς τὸν ἐπωνόμασε *l'enfant sublime* ἐπ' εὐκαιρίᾳ συλλογῆς εὐφροενστάτων ἐρωτικῶν *Sonnets*· θὰ τα ἐκτιμῆσῃς καὶ σὺ εἰς τὸ πολυτελὲς ἀντίτυπον τὸ ὁποῖον σοῦ στέλλω, καὶ τὸ ὁποῖον εἶνε ἐκ τῶν δωρηθέντων μοι ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ. Εἶνε μόλις εἰκοσαετής, ἀλλὰ πρόωρος ἀνάπτυξις σώματος καὶ νοῦ τὸν δεικνύει περίπου εικοσιπενταετή, ὥστε νὰ φαينώμεθα συνομιλήκας. Δὲν ἀπῆντησα ἀκόμη ἐντελεστεράν καλλονήν· κατὰ τὸ ἀνάστημα ὑπερέχει πάντων τῶν συνομιλήκων του, ἐφ' ὧν, νομίζεις, βασιλεύει· εἶνε μᾶλλον παχὺς ἀλλ' εὐλύγιστος· οἱ καλλίτεροι ράπται τῶν Ἀθηνῶν ἀμιλλῶνται νὰ τον ἐπιδεικνύωσι πάντοτε πρότυπον συρμού· ὑπὸ τὸ κοράλλινον χεῖλός του ὁ ξανθὸς του μύσταξ νύξήθη καὶ περιεστράφη ἤδη μὲ ἀμίμητον χάριν καὶ ἔμφρασιν· ἐρυθρότης ζωηρά, ὡς ἀντανάκλασις φλογός, εἶνε δικακεχυμένη πάσας τὰς

ὥρας τῆς ἡμέρας ἐπὶ τῶν παρειῶν του· τὸ λοιπὸν μέρος τοῦ προσώπου καὶ τοῦ λαιμοῦ στίλβει ἐν ἀσπίλῳ λευκότητι· ἡ ὠραιότητα νεᾶνις δὲν θ' ἀπηξίου βεβαίως τὸν χρωματισμὸν ἐκεῖνον. Οἱ ὀφθαλμοὶ του μαγεύουσιν· εἶνε βαθεῖς καστανοί, ἀλλὰ τόσῳ λαμπροί, τόσῳ ἐκφραστικοί, ὥστε ἀδιστακτικῶς θὰ τοὺς ὀνείρωσκω τὸ κάτοπτρον τῆς μεγάλης του ψυχῆς, ψυχῆς ἧς ὁμοίαν δέν θ' ἀπαντήσω καὶ ἄλλην ἐν τῷ κόσμῳ. Ὅταν ἤμην ἐν Ζακύνθῳ, ἤκουον τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας του ἀναφερόμενον μεταξὺ τῶν ἐγκριτοτέρων καὶ πλουσιωτέρων τῆς πόλεως· ἡ ἀνατροφή του διὰ τοῦτο ὑπῆρξεν ἀνταξία τῆς θέσεώς του· ἐντελής. Ὅμιλεῖ πέντε γλώσσας εἰς βαθμὸν ἀπιστεῦτου τελειότητος· δύναται νὰ διδάξῃ ἀγγλικά ἐμὲ, ἧτις ἔζησα ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἤκουσα Γερμανὸν πεπαιδευμένον νὰ θαυμάζῃ τὴν ἀνθρωπότητα τῆς γερμανικῆς του — καὶ εἶνε, γνωρίζεις, ἡ γλῶσσα τοῦ συρμού, παλαιωθεῖσας πλέον τῆς γαλλικῆς καὶ αὐτῆς τῆς ἀγγλικῆς· — παίζει πιάνο πολὺ καλλίτερον ἀπὸ ἐμέ· εἶνε ἱππεὺς δεξιώτατος, σκοπευτής... καὶ ὁ ἀριστος τῶν τελειοφοίτων τῆς ἱατρικῆς.

Ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ μ' ἀγαπήσῃ τοιοῦτον πλάσμα, Μαρίαν μου! Τὴν 12 ἡν παρελθόντος Δεκεμβρίου συνηντήθημεν διὰ πρώτην φοράν· ἔκτοτε ἰσχυρίζεται ὅτι με ἠγάπησεν· ἐγὼ μόνον τὸν ἐθαύμασα, ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἔσπευσα ἀπὸ τῆς πρώτης ἐσπέρας ν' ἀνέλθω εἰς τόσον ὕψος, δὲν ἐτόλμησα νὰ τον ἀγαπήσω. Εἰς τὸν ἀνακτορικὸν χορὸν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους — καὶ προσκαλεῖται ὁ Ἀγγελος ὡς συγγενῆς ὑψηλοῦ προσώπου, ἰσχύοντος παρὰ τῇ αὐτῇ — εἶδον τὸν ἔρωτά του ἐδρασιόμενον καὶ ἀκουσίως του ἐκδηλούμενον. Ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι μ' ἀγαπᾷ· ἀλλ' ἠγνόουν ἐντελῶς τὴν ποιότητα, τὴν εἰλικρίνειαν, τὸ βάθος τοῦ αἰσθήματος ἐκεῖνου, καὶ θὰ τα ἠγνόουν μέχρι σήμερον, ἐὰν περιστατικόν τι, εὐτυχῆς τις συγκυρία, δέν μ' ἔκαμνε ν' ἀποκτήσω τὴν βεβαιότητα καὶ τὴν πεποίθησιν, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχον, καὶ νὰ ἐκτιμῆσω κατ' ἀξίαν τὸν ἔρωτά ἐκεῖνον, περὶ οὗ ἀμφέβαλλον.

Ὁ Ἀγγελος εἶνε ὑπότροφος παρὰ τῇ Κᾶ Μ*** συγγενεῖ του ἐκ πατρός, μεθ' ἧς συνδεόμεθα διὰ φιλίας. Ἡ ἀριστοκρατία τῶν Ἀθηνῶν τιμᾷ τὰς ἐσπερίδας τῆς καὶ τοὺς χορούς, ἀλλὰ νομίζω, ὅχι μικρὸν μέρος τῆς λαμπρότητός της ὀφείλει εἰς τὸν ὑπότροφόν της. Πρὸ δύο ἐβδομαδῶν μετέβην εἰς ἐπίσκεψίν της μετὰ τῆς μητρός μου καὶ τῆς Κᾶς Α. «Δὲν εἶνε ἐδῶ ὁ Κος Ἀγγελος;» ἠρώτησα, ἀνκμεινάσα ἐπὶ μακρὸν ματαίως τὴν ἐμφάνισίν του. «Ὁχι, ἀτυχῶς!» ἀπάντησεν ἡ Κυρία Μ***· με ὕψος ἐλαφρῶς πονηρὸν καὶ κατὰ τι... πεφωτισμένον. «Κρῖμα! καὶ μὰς ἔχει ὑποσχεθῇ νὰ μας δεῖξῃ τὴν κάμαρά του, ἡ ὁποία φημίζεται!» εἶπον μετὰ τίνος ἀδιαφορίας. «Αὐτὸ διορθώνεται εὐκολα, ὑπέλαβεν ἡ Κυρία Μ***, τὰ δωμάτια του μένουν πάντοτε ἀνοικτὰ καὶ εἰμπορῶ νὰ σὰς ὀδηγή-